

и шишътъ издрънча въ краката на Консула.
— И да не си ми казалъ още веднажъ за
имане, че главата ти пречуквамъ, хубаво да
знаешъ!

Той се обърна да си ходи, но се съти, че
има още зжбъ на Консула и му извика:

— Дебела глава съмъ билъ, а? Ти си де-
бела глава, хаймана съ хаймана!

Той си тръгна, до нейде още се мерже-
лѣеше въ тъмнината, следъ туй се изгуби.
Консула остана съ зинали уста, готовъ да
каже нѣщо, но както бъркаше изъ дрехитѣ
си, намѣри неочаквано клечкитѣ и се зарадва.
Той взе търнокопа си, взе и шиша и като се
боеше да не се срещне пакъ съ Татаръ-Хри-
ста, заобиколи отдалечъ и влѣзе отъ друга
страна у дома си.